

“Bruklinas meitene” ir viena no labākajām sava žanra grāmatām, ko jebkad ir nācies lasīt. Patiešām noslēpumu pilna. Ja gribat romānu, kas liks jums aizmirst visu apkārt notiekošo, tad izvēlieties šo!

Goodreads.com

Gijoms Miso radoši un atjautīgi apliecina savu nodomu tuvināties spriedzes romānu žanram, ko pamanījām arī viņa iepriekšējās grāmatās. “Bruklinas meitenes” sižets ir kā stingri nostiepta virve...

RTL

Elpu aizraujoša spriedze! Romāns, kuru lasot vēlamies, lai tas nekad nebeigtos, – izcili, kā jau ierasts Gijoma Miso darbiem.

Femme Actuelle

Šis darbs noteikti ir jāizlasa! Autors jau atkal pārsteidz un apbur! Lasītājs tiek ievilkts stāstā, no kura vairs nav iespējams izrauties, pirms nebūs aizšķirta pēdējā lappuse.

Le Parisien

Meistarīgi savīts sižets, neparasti un pievilcīgi varoņi, nemitīga spriedze – “Bruklinas meitene” ir viens no ambiciozākajiem un labākajiem Gijoma Miso romāniem.

Metronews

GUILLAUME MUSSO

**LA FILLE
DE BROOKLYN**

GIJOMS MISO

BRUKLINAS
MEITENE

No franču valodas tulkojusi

Maija Indraša

821.133.1-31

Mi 810

Guillaume Musso
LA FILLE DE BROOKLYN

Copyright © XO Éditions 2016

All rights reserved.

Vākam izmantots attēls c iStock.com/Aleksander Kaczmarek

Arņa Kilbloka vāka dizains

Gijoms Miso
BRUKLINAS MEITENE

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projektu vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Iveta Polkmane*
Korektore *Jana Boikova, Diāna Graudiņa*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-635.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.

Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Maija Indraša, 2021

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9411-8

Ingrīdai un Nātanam

Un viņa no manis aizbēga...

Antiba, trešdiena, 2016. gada 31. augusts

Garais vikends Azūra krastā trīs nedēļas pirms mūsu kāzām, baudot vasaras nogales saules starus, solijās būt jauka atelpa un atkalatgūtas divvientulības brīdis.

Vakars bija sācies lieliski: pastaiga gar vecpilsētas aizsargvaļņiem, glāze *Merlot* kādas kafejnīcas terasē un spageti ar gliemenēm, kas tika nobaudītas zem Mikelandželo darbu izmēru cienīgām akmens arkām. Mēs nedaudz patērzējām par tavu un manu darbu un gaidāmo ceremoniju, kurai vajadzēja noritēt vislielākajā intimitātē ar diviem draugiem kā lieciniekiem un manu dēlu Teo kā apsveicēju.

Atpakaļceļā es lēnām stūrēju mūsu īrēto kabrioletu gar jūras krastu, lai tu varētu baudīt skatu uz zemesraga nošķelto klinšu piekrasti. Un skaidri atceros to mirkli: tavu dzidro, smaragdzaļo acu skatienu, tavus bohēmiski pakausī uz augšu saņemtos matus, tavus īsos svārciņus, ādas jaku, kas bija uzvilktā virs koši dzeltena T krekla ar uzrakstu "*Power to the people*". Pagriezienos, kad samazināju ātrumu, es lūkojos uz tavām zeltaini brūnajām kājām, mēs saskatījāmies, un tu dungoji kādu vecu Aretas Frenklinas melodiju. Bija tik labi... Gaiss šķita rēns un nomierinošs. Es skaidri atminos to mirkli: mirdzumu tavās acīs, priecīgo seju, tavas atrisušās matu šķipsnas, kas plīvoja vējā, un tavus smalkos pirkstus, kas sita takti uz mašīnas paneļa.

Villa, ko bijām noīrējuši, atradās pārļu zvejnieku reģionā uz kāda īpaši izsmalcināta zemesgabala ar aptuveni desmit namiem, kuri slējās virs Vidusjūras. Kad mēs caur dūmakaino priežu sila aleju lēnām virzījāmies augšup, izbrīnīti par debešķīgo skatu, kas pavērās mums apkārt, tev iepletās acis.

Es skaidri atceros to mirkli: pēdējā reize, kad bijām laimīgi.

Cikāžu sanoņa. Krasta bangu šūpuļdziesma. Viegla vēja pūsma klievēja zīdaini liego gaisa valgmi.

Uz terases, kas stiepās līdz stāvajai klintij, tu biji aizdegusi smaržīgās sveces un reflektorlampiņas, lai aizbiedētu odus, bet es biju uzlicis Čārlija Heidena disku. Un, gluži kā Ficdžeralda romānā, biju nostājies ārā aiz bāra letes un jaucu mums kokteiļus. Tavu iecienīto Longailendas ledus tēju ar daudz ledus gabaliņiem un zaļu citrona šķēlīti.

Nekad iepriekš nebiju redzējis tevi tik jautru. Mēs kopā būtu varējuši pavadīt lielisku vakaru. Mums *būtu vajadzējis* pavadīt lielisku vakaru. Taču tā vietā es biju apsēsts ar kādu domu, kura gluži kā refrēns jau labu laiku atbalsojās manā galvā, bet kuru līdz tam vakaram vēl nebiju skaļi pateicis: “Zini, Anna, mums vienam no otra nevajadzētu būt noslēpumiem.”

Kāpēc vēlme noskaidrot patiesību uzradās tieši tovakar? Vai tās bija bailes, ka tevi *tā pa istam* nemaz nepazīstu? Vai tāpēc, ka tuvojās mūsu kāzu diena? Bailes spert izšķirīgo soli? Tas, cik ātri bijām nolēmuši uzņemties saistības? Droši vien jau viss kopā, kam vēl pievienojās mana personiskā pieredze, kad mani nodeva cilvēki, kuriem biju uzticējies.

Es tev pastiepu glāzi un apsēdos iepretim.

– Nopietni, Anna. Es nevēlos dzīvot melos.

– Kāda sagadišanās! Es arī ne. Taču nedzīvot melos vēl nenozīmē, ka nav neviena paša noslēpuma.

– Tātad tu tomēr atzīsti, ka tev ir noslēpumi?

– Visiem taču ir noslēpumi, Rafael! Un tas nav nekas ļauns. Tie mūs raksturo. Tie veido daļu no mūsu identitātes, mūsu pieredzes un noslēpumainā mūsos.

– Man no tevis gan nav nekādu noslēpumu!

– Tomēr vajadzētu būt!

Tu biji vilusies un sadusmota. Es arī. Tā vakara prieks un labā noskaņa bija izgaisusi.

Mūsu saruna tobrīd varēja arī beigties, tomēr es turpināju un pret savu gribu nelikos mierā, izmantoju visus argumentus un uzdevu jautājumu, kas darīja mani bažīgu:

– Kāpēc ikreiz, kad tev jautāju par pagātņi, tu izvairies?

– Tāpēc, ka šis vārds nozīmē to, ka tas laiks ir pagājis. Un to vairs nevar izmainīt.

Es biju uzvilcies.

– Tu ļoti labi zini, ka pagātne izskaidro tagadni. Jēziņ, ko tu centies no manis slēpt?

– Neko tādu, kas varētu mūs apdraudēt. Uzticies taču man! Uzticies *mums!*

– Beidz bārstīt šīs samākslotās frāzes!

Es uzsitu ar dūri pa galdū, un tu salēcies. Tava daiļā seja pārvērtās, paužot virkni dažādu emociju – sākot ar izmisumu un beidzot ar bailēm.

Es sanikņojos, jo biju cerējis, ka atgūšu paļāvību. Pazinu tevi tikai sešus mēnešus, bet jau kopš pirmās tikšanās reizes man tevī patika viss. Taču daļa no tā, kas iesākumā mani valdzināja, – tava noslēpumainība un noslēgtība, tava atturība un savrupais raksturs – bija kļuvusi par satraukuma iemeslu, kurš pie manis atgriezās gluži kā rikošetā.

– Kāpēc tev vajag visu sabojāt? – tu man jautāji ar milzu nogurumu balsī.

– Atceries, kāda bija mana dzīve. Esmu pieļāvis daudz kļūdu. Un vairs nevēlos tikt pievilts.

Zināju, cik ļoti tevi sāpinu, taču man šķita: es tevi tā mīlu, ka spēšu uzklaut un visu izturēt. Ja bija kādas bēdas, ko man uzticēt, es vēlējos tevi no tām atbrīvot, dalot smago nastu uz mums abiem.

Man būtu vajadzējis atkāpties un likties mierā, taču es turpināju strīdu. Un tevi nesaudzēju. Jo jutu, ka šoreiz tu man tiešām kaut ko uzticēsi. Es neatlaidīgi turpināju tevī durt šīs banderiljas, līdz tu biji tā pārgurusi, ka vairs nespēji aizstāvēties.

– Es tikai gribu zināt patiesību, Anna.

– Patiesību? Patiesību! Tu to vien tikai mal, bet vai esi kādreiz padomājis, kā spēsi to izturēt?

Šī padošanās manī modināja šaubas. Es tevi vairs nepazinu. Skropstu tuša bija izsmērējusies, un acīs mirdzēja dīvainas liesmiņas, kādas nekad agrāk nebiju manījis.

– Tu gribi zināt, vai man ir noslēpumi, Rafael? Atbilde ir “jā”! Tu gribi zināt, kāpēc es par tiem nevēlos runāt? Tāpēc, ka tad, kad tu to uzzināsi, tu mani ne tikai vairs nemīlēsi, bet arī ienīdīsi!

– Tā nav taisnība. Esmu gatavs uzklaustīt jebko.

Vismaz tobrīd es biju par to pārliecināts. To, ka nekas, ko tu man varētu atklāt, nespēs izmainīt manas jūtas.

– Nē, Rafael, tie ir tikai vārdi! Vārdi, ko tu raksti savos romānos, taču patiesība ir stiprāka par vārdiem.

Kaut kas bija mainījies. Aizsprosts bija pārrauts. Tobrīd es redzēju, ka arī tu prāto, kas īsti es esmu par cilvēku. Arī tu gribēji zināt. Vai mani vēl aizvien mīlēsi. Un vai es tevi mīlu pietiekami stipri. Un vai tā granāta, kurai tu grasies noraut drošinātājtapu, spēs iznīcināt mūsu savienību.

Tu parakājies savā somā un izvilkī no tās planšeti. Ievadīji paroli un atvēri fotoattēlus. Tad lēnām slīdināji uz priekšu daudzos uzņēmumus, līdz atradi meklēto. Mirkli vēlāk ielūkojies man sejā, nomurmināji kaut ko nesaprotamu un pastiepi planšeti. Un tad es to ieraudzīju – noslēpumu, kuru no tevis tikko biju izspiedis.

– To izdarīju es, – tu atkātoji.

Apstulbis, acis samiedzis, es pētīju ekrānu, līdz man iekšā viss sagriezās, liekot novērsties. Es drebēju pie visām miesām. Rokas trīcēja, un deniņos pulsēja. Biju gatavs uz visu. Man šķita, ka esmu dzīvē daudz ko pieredzējis. Taču nekas *tāds* pat prātā nebija nācis.

Piecēlos, bet kājas šķita kā no vates. Man noreiba galva, un es sagrīļojos, tomēr saņēmos un stingrā gaitā izgāju no dzīvojamās telpas.

Mana ceļasoma bija palikusi hallē pie ieejas. Es to paķēru un izmetos ārā, pat nepaskatījies uz tavu pusi.

Jutos kā paralizēts. Man bija uzmetusies zosāda. Dūra pakrūtē. Un sviedru lāses aizmigloja skatienu.

Aizcirtu kabrioleta durvis un gluži automātiski aiztraucos uz priekšu naktī. Mani pildīja milzīgs niknums un rūgtums. Apziņā viss bija sajaucies juku jukām: redzētā attēla nežēlība un neizpratne, sajūta, ka dzīve sabrukusi.

Pēc pāris kilometriem es pamanīju Karē forta monolīto un smagnējo siluetu, kas tik stabili turējās uz saviem pamatiem klints virsotnē, – pēdējo sargposteni, pirms kuģi pameta ostu.

Nē. Es nevarēju tā vienkārši aizbraukt. Un jau nožēloju, ka biju tā rikojies. Satriekts biju zaudējis savu nosvērtību, tomēr nedrīkstēju nozust, neuzklausījis tavus paskaidrojumus. Strauji nospiedu bremzes pedāli un šosejas vidū apgriezios, pārbraucot pāri drošības joslai un gandrīz uzskrienot virsū kādam motociklistam, kurš traucās pretējā virzienā.

Man vajadzēja tevi atbalstīt un palīdzēt aizgaiņāt šīs šausmas no tavas dzīves. Man vajadzēja būt tam, par ko es biju solījis kļūt, – cilvēkam, kurš izprot tavas bēdas, dalās tajās un palīdz tās pārvarēt. Milzīgā ātrumā traucos pa ceļu pretējā virzienā: *Cap* bulvāris, *Ondes* pludmale, *Olivette* osta, *Graillon* tornis un šaurais ceļš, kas aizvijās gar privātmāju sektoru.

Apturēju mašīnu zem priedēm un steidzos uz ēku, kuras ārdurvis bija pusvirus.

– Anna! – es saucu, iegājis hallē.

Dzīvojamā istabā neviena nebija. Zemē mētājās stikla lauskas. Bija apgāzts kāds plaukts, kura virsma bija klāta ar dažādiem nieciņiem, un tas krītot bija sasitis zemu stikla galdiņu, kas bija sabirzis tūkstoš lauskās. Visas šīs postažas vidū mētājās atslēgu saišķis, ko es tev pirms pāris nedēļām biju iedevis.

– Anna!

Lielās, stiklotās durvis, ko aizsedza aizkari, bija atvērtas. Pašķīru audumu, kas plīvoja vējā, un atgriezios uz terases. Es

vēlreiz saucu tavu vārdu tukšumā. Piezvanīju uz tavu mobilo telefonu, taču zvans palika bez atbildes.

Nometos uz ceļiem, ar rokām apkampis galvu. Kur tu esi? Kas bija noticis šo divdesmit minūšu laikā, kamēr biju prom? Kādu Pandoras lādi es biju atvēris, mēģinot cilāt tavu pagātņi?

Es aizvēru acis un no jauna ieraudzīju mūsu kopdzīves atmiņu lauskas. Seši mēneši laimes, kas, kā varēju nojaust, bija izgaisuši uz visiem laikiem. Daudzsološā nākotne, ģimene un mazulis – tas nekad nepiepildīsies.

Un tajā visā es vainoju sevi.

Kāda jēga izlikties, ka kādu mīli, ja nespēj viņu aizstāvēt?

Pirmā diena
MĀKA NOZUST

1

Rakstnieks

Tiklīdz es vairs nerakstu grāmatu vai nesapņoju to sarakstīt, mani pārņem tāda garlaicība, ka es varētu kliegt. Dzīve man šķiet ciešama tikai tad, kad no tās izvairos.

GISTAVS FLOBĒRS

1.

Ceturtdiena, 2016. gada 1. septembris

– Mana sieva katru vakaru aizmieg kopā ar jums. Par laimi, es neesmu greizsirdīgs!

Priecīgs pats par savu asprātību, Parīzes taksometra šoferis atpakaļskata spogulī piemiedza man ar aci. Tad viņš palēnināja braukšanas ātrumu un ieslēdza pagriezīenu, lai nogrieztos uz pievedceļu, kas ļāva izbraukt no Orli lidostas.

– Jāatzīst, viņu savaldzināt nav nemaz tik viegli. Arī es esmu izlasījis divas vai trīs jūsu grāmatas, – viņš turpināja, braucīdams ūsas. – Tajās ir pārāk daudz spriedzes, un tas nūdien man ir par smagu. Visas tās slepkavības, vardarbība... Lai kā arī es jūs cienītu, Bartelemī kungs, man šķiet, jūs cilvēci uztverat visai slimīgi. Ja mēs dzīvē sastaptu tik daudz ķerto, kā jūs aprakstāt savos romānos, mums būtu pamatīgas ziepes.

Acis piekalis savam telefona ekrānam, izlikos, ka neko nedzirdu. Vismazāk man šorīt gribējās apspriest literatūru vai tērgāt par to, kurp virzās pasaule.

Pulkstenis rādīja 8 un 10 minūtes, un es ar pirmo šīrīta lidmašīnu biju steidzami atgriezies Parīzē. Annas telefons uzreiz pārslēdzās uz automātisko atbildētāju. Biju viņai atstājis desmitiem ziņu, izplūstot atvainošanās vārdos, paužot savu satraukumu un lūdzot man atzvanīt.

Biju izsists no sliedēm. Nekad iepriekš mēs tā pa īstam nebijām strīdējušies.

Tonakt vispār nebiju gulējis. Kāds tur miegs! Visu laiku meklēju Annu. Sāku ar to, ka ierados vietējā apsardzes postenī, kur naktssargs pavēstīja, ka manas prombūtnes laikā privātajā zemesgabalā ir iebraukušas vairākas mašīnas, no kurām viena – četrdurvju autiņš – piederējusi kādai pasažieru pārvadāšanas firmai.

– Šoferis teica, ka viņu izsaukusi villas *Les Ondes* iemītniece Anna Bekeres kundze. Es sazinājos ar īrnieci pa iekšējo telefonu, un viņa savu izsaukumu apstiprināja.

– Kā jūs zināt, ka tā bija pasažieru pārvadāšanas firma? – es vaicāju.

– Automašīnai uz vējstikla, kā paredzēts noteikumos, bija firmas logo.

– Un jums nav ne vismazākās nojausmas, uz kurienu viņa varēja doties?

– Kā lai es to zinu?

Šoferis bija aizvedis Annu uz lidostu. Vismaz tā es pēc dažām stundām secināju, pieslēdzies *Air France* mājaslapai. Ievadījis mūsu ceļojuma datus – biļetes biju pircis es –, atklāju, ka pasažiere Anna Bekere samainījusi atpakaļceļa biļeti, lai paspētu uz tās dienas pēdējo reisu Nica–Parīze. Lai gan lidojums bija paredzēts pulksten 21 un 20 minūtēs, lidmašīna pacēlās gaisā tikai pulksten 23 un 45 minūtēs, un tam bija veseli divi iemesli: kavēšanās, kas raksturīga, cilvēkiem atgriežoties no brīvdienų ceļojumiem, un datoru bojājumi, kas vairāk nekā stundu neļāva pacelties gaisā šīs kompānijas lidmašīnām.

Šāds atklājums mani nedaudz nomierināja. Lai gan Anna bija uz mani tā sanikņojusies, ka sasita zemo stikla galdiņu un atgriezās Parīzē agrāk, nekā bija plānots, viņa vismaz bija sveika un vesela.

Taksometrs pameta šauros tuneļus ar drūmajām, grafiti apzīmētajām sienām un nogriezās uz autostrādes. Jau tā dzīvā satiksmes plūsma pie Orleānas vārtiem sabiezēja tik ļoti, ka automašīnas teju vai stāvēja uz vietas. Mašīnu sāni atradās cieši līdzās – sastinguši biezā eļļaino smago mašīnu un autobusu izplūdes gāzu dūmakā. Es atvēru mašīnas logu. Slāpekļa oksīds, kancerogēnās daļiņas, automašīnu tauru koncerts un dusmīgi izsaučieni. PARĪZE...

Sākumā gribēju lūgt šoferi, lai mani aizved uz Monrūžu. Lai gan pēdējās nedēļas bijām sākuši dzīvot kopā, Anna bija paturējusi savu divistabu dzīvoklīti, kas atradās kādā modernā celtnē Aristīda Briāna ielā. Viņa joprojām bija pieķērusies šai vietai, kur bija atstājusi lielāko daļu savu mantu. Cerēju, ka, dusmodamās uz mani, Anna būs atgriezusies tieši tur.

Automašīna veica nebeidzami garu pagriezieni Vašnuāras aplī, līdz atkal turpināja braukt.

– Klāt esat, rakstnieka kungs, – šoferis man pavēstīja, apturējis mašīnu trotuāra malā pie modernas, taču nepievilcīgas celtnes.

Šoferim bija tukls, spēcīgs augums, plīks pauris, aizdomu pilns skatiens un šauras lūpas, bet balss – kā Raula Volfoni filmas “*Les Tontons flingueurs*” varonim.

– Vai varat mani mirkli uzgaidīt? – es pavaicāju.

– Protams. Skaitītāju atstāšu ieslēgtu.

Aizcirtu taksometra durvis un, izmantojot to, ka no mājas iznāca kāds puisēlis ar skolas somu uz muguras, steigšus ieslēdēju nama hallē. Kā tas bieži mēdz gadīties, lifts nedarbojās. Ne reizi neapstājies, uzkāpu divpadsmitajā stāvā un, pirms piekļauvēju pie Annas dzīvokļa durvīm, aizelsies atbalstīju rokas pret ceļgaliem. Neviens neatsaucās. Piespiedu ausi pie durvīm, taču nedzirdēju ne vismazāko troksnīti.

Mana dzīvokļa atslēgas Anna nebija paņēmusi. Ja viņas nav te, tad kur viņa ir pavadījusi nakti?

Piezvanīju pie visām pārējām Annas stāva durvīm. Vienīgais kaimiņš, kurš tās atvēra, nevarēja man palīdzēt. Viņš neko nebija

dzirdējis, ne arī ko redzējis: ierastais moto, kas nosaka dzīvi lielākajam ļaužu vairumam.

Sapīcis atgriezies uz ielas un nosaucu Raulam savu Monparnasas adresi.

– Kad iznāca jūsu pēdējais romāns, Bartelemī kungs?

– Pirms trim gadiem, – es ar nopūtu atbildēju.

– Vai iznāks kas jauns?

Es papurināju galvu.

– Tuvākajos mēnešos ne.

– Mana sieva būs sarūgtināta.

Lai šo sarunu izbeigtu, palūdzu viņam pagriezt skaļāk radio un sāku klausīties ziņas.

Tā kā bija ieslēgta kāda populāra raidstacija, pulksten 9 pārraidīja jaunāko ziņu izlaidumu. Šajā 1. septembra ceturtdienā divpadsmit miljoni skolēnu gatavojās atsākt skolas gaitas, Fransuā Holands jūsmoja par ekonomikas rādītāju pieaugumu, pēc dažām stundām bija gaidāma futbola pārraide, PSG – Parīzes *Saint-Germain* futbola komanda – gatavojās uzaicināt jaunu centra uzbrucēju, bet Savienotajās Valstīs Republikāņu partija nākamajās prezidenta vēlēšanās izvirzīja savu kandidātu...

– Es tomēr tā īsti nesaprotu, – šoferis nelikās mierā. – Vai esat nolēmis vienkārši *pavaļoties* vai arī jums ir iestājusies rakstniecības krīze?

– Tas nav tik vienkārši, – es attraucu, lūkodamies laukā pa logu.

2.

Patiesībā es jau trīs gadus nebiju uzrakstījis ne rindiņas, jo dzīve iedzen nokavēto laiku. Es nepārdzīvoju ne rakstniecības krīzi, ne iedvesmas trūkumu. Kopš sešu gadu vecuma iztēlojos dažādus nostāstus, un kopš pusaudža gadiem rakstīšana ir kļuvusi par manas dzīves jēgu, par līdzekli, kā tikt galā ar pārsātināto iztēli. Literārie darbi bija mans patvērums, lētākā biļete uz

lidmašīnu, ar kuru aizbēgt no drūmās ikdienas. Gadiem ilgi rakstniecība bija aizņēmusi visu manu laiku un visas manas domas, es rakstīju vienmēr un visur – uz soliņiem sabiedriskās vietās, sēžot kafējnīcās un kājās stāvot metro. Bet, kad nerakstīju, es domāju par saviem varoņiem, viņu pārdzīvojumiem un mīlestībām. Nekam citam manās acīs nebija nozīmes. Reālās pasaules viduvējība uz mani neatstāja ne vismazāko iespaidu. Allaž atstatu un atrauts no realitātes, es lidinājos iztēles pasaulē, ko pats biju radījis.

Kopš 2003. gada, kad iznāca mana pirmā grāmata, publicēju pa vienam romānam gadā. Galvenokārt – kriminālromānus un trillerus. Intervijās es mēdzu apgalvot, ka rakstu katru dienu, izņemot Ziemassvētkus un savu dzimšanas dienu, – šo atbildi es nošpikoju no Stīvena Kinga. Taču es meloju tāpat kā viņš: rakstīju *arī* 25. decembrī un neredzēju nekādu iemeslu, kāpēc lai nestrādātu savā dzimšanas dienā.

Jo reti kad man bija kas labāks darāms kā apsēsties pie datora, lai uzzinātu, kas jauns atgadījies ar maniem varoņiem.

Es dievināju savu “arodu” un šajā spriedzes, slepkavību un vardarbības pasaulē jutos lieliski. Līdzīgi kā bērniem – atceramies kaut vai milzi pasakā “Runcis zābakos” vai “Īkstīša” ļaunprātīgos vecākus, vai baiso “Zilbārdi” un vilku “Sarkangalvītē” –, arī pieaugušajiem patīk spēlēties ar savām bailēm. Un arī viņiem nepieciešamas pasakas, lai tās aizgaiņātu.

Lasītāju aizraušanās ar kriminālromāniem man ļāva piedzīvot fantastisku desmitgadi, kuras laikā es iekļuvu to autoru nelielajā brālībā, kas varēja pārtikt no rakstniecības. Ik rītu, sēžoties pie sava rakstāmgalda, apzinājos, ka man ir paveicies, jo ļaudis visā pasaulē gaida mana nākamā romāna iznākšanu.

Taču šo brīnumaino panākumu un rakstīšanas apli pirms trim gadiem bija pārrāvusi kāda sieviete. Mana reklāmas brauciena laikā Londonā preses sekretārs mani iepazīstināja ar Natāliju Kērtisu, jaunu angļu zinātnieci, kurai vienlīdz labi padevās gan zinātne, proti, bioloģija, gan darījumi. Viņa bija iesaistījusies tikko nodibinātā kompānijā, kura izstrādāja “gudrās” kontaktlēcas, kas

spēja noteikt dažādas slimības atkarībā no glikozes satura acs šķidrumā.

Natālija strādāja astoņpadsmit stundas dienā. Mulsinoši viegli viņa apvienoja programmēšanu, klīniskos pētījumus, biznesa plānu koncepciju un atšķirīgu laika joslu pārvarēšanu, kad devās uz visām četrām pasaules malām, lai atskaitītos tiem finanšu partneriem, kas atradās ļoti tālu.

Mēs darbojāmies divās dažādās pasaulēs. Es biju rakstnieks, viņa – skaitļu un programmēšanas sieviete. Es pelnīju iztiku, izgudrojot stāstus, viņa – pilnveidojot mikroprocesorus tik smalkus kā zīdaina matiņi. Es piederēju pie tiem tipiem, kuri licejā bija mācījušies grieķu valodu, dievināja Aragona dzeju un mīlas vēstules rakstīja ar tintes rakstāmspalvu. Viņa bija meitene, kas vienmēr gatava “pieslēgties” notiekošajam un kas jutās kā zivs ūdenī saltajā un neierobežotajā lielāko starptautisko lidostu pasaulē.

Pat tagad, atskatoties pagātnē, es joprojām nesaprotu, kas mūs abus saistīja. Kas tieši tajā dzīves mirklī lika mums noticēt, ka šim dīvainajam stāstam varētu būt turpinājums?

Albērs Koens ir rakstījis: “Mums patīk būt tiem, kas patiesībā neesam.” Iespējams, tāpēc mēs reizēm iemīlamies cilvēkos, ar kuriem mums nav nekā kopēja. Un, iespējams, tieši alkas tikt papildinātiem liek mums cerēt uz pārmaiņām un pārvērtībām, jo tādējādi mēs, kontaktējoties ar otru cilvēku, kļūstam pilnvērtīgāki, garīgi bagātāki un atklātāki. Kad to “izliek uz papīra”, tā šķiet lieliska doma, taču dzīvē tā gadās reti.

Mīlestības ilūzija drīz vien izplēnētu, ja vien Natālija nebūtu palikusi stāvoklī. Ģimenes nodibināšanas perspektīva bija šo mirāžu paildzinājusi. Vismaz ciktāl tas attiecās uz mani. Pametu Franciju, lai apmestos viņas īrētajā dzīvoklī Belgreivas rajonā Londonā, un visu viņas grūtniecības laiku atbalstīju Natāliju, cik spēju.

“Kuri no jūsu romāniem jums pašam patīk vislabāk?” katras manas grāmatas reklāmas kampaņas laikā žurnālisti atkārtoja vienu un to pašu jautājumu. Gadiem ilgi es biju izvairījies no atbildes, īsi atraucot: “Man grūti izvēlēties. Ziniet, romāni man ir kā bērni.”